

LAUSUNTO
27.9.2013

Opetus- ja kulttuuriministeriö

Viite OKM/122/040/2011

TEHYN NÄKEMYKSIÄ AMMATILLISEN KOULUTUKSEN TUTKINTOJÄRJESTELMÄN KEHITTÄMISLINJAUKSISTA (TUTKE2)

Opetus- ja kulttuuriministeriön asettama työryhmä on edennyt työssään ja laatinut toimeksiantonsa mukaisesti luonnoksen hallituksen esitykseksi ammatillisen koulutuksen tutkintojärjestelmän kehittämisestä. Tehy totesi jo ensimmäisessä lausunnossaan, että tehdyt ehdotukset on valmisteltu asiaa monipuolisesti tarkastellen ja huolellisesti perustellen. Vallitseva tilanne taustoineen on kuvattu perusteellisesti. Työryhmän luonnoksessa hallituksen esitykseksi on myös otettu hyvin huomioon keväällä 2013 asiasta käyty laaja keskustelu ja annetut lausunnot.

Kokonaisuutena esitysluonnos vastaa tavoitteisiin. Tarkoituksena on ollut vahvistaa ammatillisten tutkintojen osaamisperustaista määrittelyä ja edistää aikaisemmin hankitun osaamisen tunnistamista ja tunnustamista osaksi tutkintoa. Lisäksi on pyritty edistämään tutkintorakenteen ja sitä koskevan päätöksenteon nopeutta ja mahdollisuutta joustavammin reagoida yhteiskunnan muutoksiin. Nämä ovat todella tarpeellisia ja pitkään odotettuja asioita, joiden toteutumisesta ei tule vaarantaa toimeenpanon kiirehtimisellä. Suunniteltu aikataulu on asian laajuuteen nähden liian tiukka ja kaksipuolaisena ammatillisen koulutuksen järjestämistä sekoittava. Valmistelu tulee tehdä huolella loppuun ja säädösten voimaantulo ajoittaa siten, että koulutuksen järjestäminen on mahdollista kaikissa vaiheissa toteuttaa laadukkaasti.

Ammatillisen koulutuksen tutkintojärjestelmään esitetyt muutokset edellyttävät myös rahoituksen uudistamista. Tämä työ on vasta käynnistetty. On tarkoituksenmukaista, että ammatillisen koulutuksen rahoituksen ja tutkintojärjestelmän uudistetut säädökset astuvat voimaan samanaikaisesti. Rahoituslakien lisäksi tulee tehdä tarvittavat muutokset oppilas- ja opiskelijahuoltosäädöksiin, sekä opintotuki- ja työttömyysturvalakeihin. Näistä osa on jo luonnoksessa esitetyllä tavalla valmisteilla. Kaikkien asiaan liittyvien lakiesitysten etenemisen tulee jatkossa tapahtua hyvin synkronoituna.

Erittäin laajasta ja perusteellisesta luonnoksesta on tähän koottu tärkeimmät asiat ja niitä on tarkasteltu sosiaali- ja terveysalan työelämän näkökulmasta.

Tutkinnoista ja tutkintorakenteesta yleisesti

Tutkintorakenteessa on esitetty säilytettäväksi kolme tutkintotasoa: ammatilliset perustutkinnot, ammatti- ja erikoisammattitutkinnot. Tämä on kannatettavaa, kun luonnoksessa on nyt selvennetty näiden suhdetta toisiinsa.

”Ammatillinen tutkinto on yhdelle tai useammalle osaamisalalle suunnattu osaamiskokonaisuus. Ammatillisen tutkinnon osaamisvaatimukset perustuvat työelämän tarpeisiin. Ammatillisena tutkintona suoritettavan osaamiskokonaisuuden tulee olla hyödynnettävissä usean työnantajan palveluksessa ja yksilöiden tarpeiden näkökulmasta.” Tämä ammatillisen tutkinnon määritelmä on hyvä, kun vain muistetaan säädelyjen alojen erityispiirteet.

Sosiaali- ja terveysalalla ammatillisen perustutkinnon suorittaneen tulee jo kyetä itsenäisesti ja vastuullisesti toimimaan alan vaativissa työtehtävissä. Luonnoksessa on maininta siitä, että perustutkinnon suorittaneen tulee näin kyetäkin toimimaan ”erikoistumisalueellaan”. Todellisuudessa tutkinnon suorittaneet eivät välttämättä työllisty kyseiselle osaamisalalle, vaan yleisemmin sosiaali- ja terveydenhuollon tehtäviin nimikesuojatulla ammattinimikkeellä. Nyt esitetty ratkaisu jättää vielä liian paljon vastuuta rekrytointitilaisuuksiin.

Tutkintotyyppien kriteerit esitetään nykyistä tarkemmin määriteltäviksi. Selkeyttävä tavoite (kuten muutkin asian perustelut s. 11) on kaikin puolin kannatettava, suorastaan välttämätön. Toimeenpanossa tulee huolehtia siitä, että eri aloja kuullaan. Koulutustoimikunnissa ja tutkintotoimikunnissa olevaa kolmikantaista asiantuntemusta tulee hyödyntää tässä määrittelyssä.

Sosiaali- ja terveysalalla ammatti- ja erikoisammattitutkintojen tulee pääsääntöisesti rakentua perustutkinnon varaan, koska rekisteröityminen tapahtuu sen kautta. Yleisesti tulee myös EU/ETA-maiden tasolla miettiä, mikä nimikesuojatun ammattinimikkeen merkitys todellisuudessa on. Tähän tarvitaan eri hallinnonalojen ja työelämän osapuolten tiivistä yhteistyötä.

Alakohtaisten erojen huomioon ottaminen on nyt lisätty esitykseen. Parhaillaan käynnissä olevalla koulutustoimikuntien kuulemisella saadaan erinomaista asiantuntijatietoa. Tätä on ehdottomasti käytettävä, kun tehdään tutkintorakennepäätöksiä koulutusaloittain. Samoin tulee muistaa, että ammatinharjoittamissäädökset ohjaavat sosiaali- ja terveysalalla toimimista ja edellyttävät, että ammattihenkilöillä on asianmukainen koulutus, pätevyys ja valmiudet. Tämä on otettava huomioon myös ”uudistuvaan työelämään” liittyvissä ja koulutusalojen rajapintakeskusteluissa.

Esitys siitä, että nykyisten kahden erillisen asetuksen sijaan jatkossa ammatillisista perustutkinnoista säädettäisiin ammatti- ja erikoisammattitutkintojen kanssa samassa asetuksessa, on kannatettava. Yksi tutkintorakenneasetus on kaikin puolin selvempi.

Esityksen mukaan jatkossa Opetushallituksen velvoittavassa asiakirjassa eli tutkinnon perusteissa määrättäisiin vain suoraan tutkintoihin liittyvistä asioista. Muut asiat olisivat erillisinä määräyksinä. Tämä selventää huomattavasti nykyistä tilannetta. Näin myös muutokset tutkinnon perusteisiin voitaisiin toteuttaa joustavammin.

Käytettävistä ammatillisen koulutuksen käsitteistä ja tutkintonimikkeistä

Käsitteistön yhdenmukaistaminen on kannatettavaa. Jatkossa ammatillisessa peruskoulutuksessa sekä ammatillisessa aikuiskoulutuksessa olisivat käytössä samat osaamispainotteiset käsitteet. Koulutusohjelmasta luovuttaisiin ja kaikille tulisi käyttöön osaamisala.

Käsitteiden yhdenmukaistaminen etenisi myös siten, että ammatillisiin perustutkintoihin tulisi vain tutkinnon osia. Opinto- ja opintokokonaisuuskäsitteestä luovuttaisiin. Samoin puhuttaisiin vain tutkinnon perusteista valtakunnallisella tasolla. Nämä ovat kannatettavia, selventäviä ja osaamista painottavia esityksiä.

Tutkintonimikkeiden käyttö mahdollistettaisiin perustutkintojen lisäksi jatkossa myös sellaisissa ammatti- ja erikoisammattitutkinnoissa, joissa niiden käyttö olisi ”työelämän tarpeiden mukaista”. Tutkintonimikkeet voivat parhaimmillaan toimia myös ammatti-identiteettiä vahvistavina tekijöinä ja helpottaa ammatillista edunvalvontaa. Tutkintonimikkeiden käyttöön ottaminen tulee tehdä tiiviissä yhteistyössä eri alojen ministeriöiden ja työelämän kanssa, eikä siitä tule tehdä itsetarkoitusta.

Osaamisaloista

Ammatillisten perustutkintojen osaamisaloista päättäisi opetus- ja kulttuuriministeriö. Tämä on ministeriötasoinen asia. Osaamisalojen määrittelyhän on yhteydessä mm. rahoitukseen, opiskelijavalinnan perusteisiin sekä opiskeluoikeuden peruuttamista koskevaan sora-säätelyyn.

Tutkintojen muodostumista esitetään muutettavaksi siten, että pakolliset tutkinnon osat voitaisiin määritellä myös osaamisalakohtaisesti. Tämä on laajoissa perustutkinnoissa erittäin hyvä asia. Se ei kuitenkaan saa johtaa tutkintojen laajenemiseen entisestään. Yhteistyössä alan työelämän edustajien kanssa tulee arvioida tutkintojen muodostumissääntöjen lisäksi erillisten tutkintojen tarve työelämän todellisten tarpeiden mukaisesti. Sosiaali- ja terveysalalla ei riitä yksi laaja, monia osaamisaloja sisältävä perustutkinto, vaikka sen muodostumista osaamisalakohtaisesti säädeltäisiinkin.

Osaamisalojen mahdollisten tarkennusten yhteydessä tulee myös muistaa se, että tutkintonimikkeen pysyessä samana, osaaminen on erilaista

osaamisaloittain. Vaikka tutkintotodistuksessa osaamisala onkin näkyvässä, ei se takaa rekrytointitilanteissa ymmärrystä todellisesta osaamisesta.

Sosiaali- ja terveysalalla on joitakin tehtäviä, joihin ei kovin nuoren henkilön ole hyvä tai ylipäätään mahdollista sijoittua. Osaamisalojen rajaaminen ammatillisen peruskoulutuksen puolella voisi tuoda tähän ratkaisun. Tutkinnon osien suorittamismahdollisuus iän ja työkokemuksen kertyessä antaa kuitenkin mahdollisuuden työuran aikana elinikäisen oppimisen ja näyttötutkintojärjestelmän periaatteiden mukaan myöhemmissä vaiheissa toisen osaamisalan tehtäviin.

Pakollisista ja valinnaisista tutkinnon osista

Esityksen mukaan jatkossa tulisi ammatillisia tutkinnon osia olemaan enemmän suhteessa nykyiseen ja yhteisiä tutkinnon osia vähemmän. Tämä on sosiaali- ja terveysalan tutkintojen kannalta erittäin hyvä asia. Ydinosaamisen varmistaminen on välttämätöntä alalla, jolla erillisellä ammatinharjoittamislainsäädännölläkin pyritään edistämään potilasturvallisuutta ja terveydenhuollon palvelujen laatua.

Ammatillisen tutkinnon tulee muodostaa selvä ja johdonmukainen kokonaisuus, jotta tutkinnon suorittanut henkilö voi turvallisesti, itsenäisesti ja vastuullisesti toimia alan todellisissa työtehtävissä. Tässä tulee ottaa huomioon alakohtaiset erot.

Opetushallitus tulisi määräämään kunkin tutkinnon ammatilliset tutkinnon osat sekä niiden valinnaisuuden tai pakollisuuden. Pakollisten ja valinnaisten tutkinnon osien määrä ja painoarvo vaihtelisi tutkinnoittain "työelämän osaamistarpeiden mukaisesti". Tämä on kannatettava linjaus, mutta tässä yhteydessä tulee tehdä selväksi, mitä työelämällä käytännössä tarkoitetaan. Mitkä tahot edustavat työelämää, kun näitä päätöksiä tehdään?

Vapaasti valittavia tutkinnon osia säädeltäisiin nykyistä tarkemmin, jotta ne tukisivat paremmin suoritettavan tutkinnon ammattitaitovaatimuksia ja osaamisen tavoitteita. Tämä on erinomainen esitys, jonka kautta voidaan työelämään todella saada ammattitaitoisia työntekijöitä. Valinnaisuus on kannatettava asia, mutta siinä tulee olla selvät rajat, jotka tukevat alan ydinosaamisen kehittymistä. Tutkintojen valinnaisuuteen liittyvät päätökset tulee tehdä tiiviissä yhteistyössä alan työelämän edustajien kanssa.

Koulutuksen järjestäjille ollaan jättämässä mahdollisuuksia valinnaisuuden lisäämiseen myös paikallisten ja alueellisten työelämän tarpeiden, jopa yksilön tarpeiden mukaisesti. Asian yhteydessä on esitykseen kirjattu: "Paikallisesti tarjottavat tutkinnon osat eivät kuitenkaan voi olla yhden yrityksen koulutustarpeisiin suunnattuja tutkinnon osia, vaan niiden tulee vastata laajemmin paikallisiin ammattitaitovaatimuksiin." Tämä lause on välttämätön säilyttää. Tässä yhteydessä tulee myös huolella pohtia, kuka kantaa vastuun

kokonaisuudesta? Paikallisuutta ja alueellisuutta tulee vielä huolella harkita, koska sosiaali- ja terveysalan tutkinnon suorittaneilla edellytetään olevan sellainen osaaminen, joka oikeuttaa säädellyllä alalla toimimiseen laajemmin kuin ”paikallisesti”.

Ala-kohtaiset rajoitukset tulee ottaa tarkasti huomioon, koska esitysluonnoksessa on jopa esitetty mahdollisuutta siihen, että opiskelija vapautetaan joistakin tutkinnon osista. Sosiaali- ja terveysalan tutkinnoissa tällaista mahdollisuutta ei voi olla.

Yhteisistä tutkinnon osista

Kaikille ammatillisille perustutkinnoille yhteiset tutkinnon osat on nykyisten erillisten oppiaineiden sijaan esityksessä koottu neljäksi kokonaisuudeksi: viestintä- ja vuorovaikutusosaaminen, matemaattis-luonnontieteellinen osaaminen, yhteiskunnassa ja työelämässä tarvittava osaaminen sekä sosiaalinen ja kulttuurinen osaaminen. Tämä on kannatettava ratkaisu. Erityisen hyvänä Tehy pitää yhteiskunnassa ja työelämässä tarvittavan osaamisen kokonaisuutta, johon kaikille pakollisena tulisi sisältymään työkyvyn ylläpitäminen. Tämä ratkaisu on yhdensuuntainen yhteiskunnassa käytävän työurien pidentämiseen liittyvän keskustelun ja päätösten kanssa.

Perustutkinnoissa yhteisten tutkinnon osien osaamistavoitteetkin voisivat jatkossa vaihdella tutkinnoittain ammattialan tarpeiden mukaan siten, että yhteisen tutkinnon osan osaamistavoitteissa painotettaisiin eri tavalla tutkinnon osaan kuuluvia osa-alueita. Tämä on hyvä asia, mutta on pidettävä kuitenkin mielessä, että kyseessä on lukiolle rinnasteinen tutkinto, joten tasa-paino ammatillisten tarpeiden ja yleisen jatko-opintokelpoisuuden edellytysten suhteen on säilytettävä.

Koulutuksen järjestäjille ollaan jättämässä mahdollisuus päättää, mitä sosiaalisen ja kulttuurisen osaamisen osa-alueita se tarjoaa opiskelijoilleen. Tämän suhteen on laajempi koordinointi tarpeen. Ennen opintojen alkamista opiskelijoiden tulee tietää, mitä koulutuksen järjestäjä tarjoaa. Tarvittaessa on myös taattava mahdollisuus muun osa-alueen suorittamiseen toisessa koulutusorganisaatiossa. Näiden päätösten valmistelussa tulee muistaa opiskelijan oikeusturva ja yhteistyö työelämän kanssa! Perusteet osaamiskokonaisuuden osa-alueiden tarjoamiselle eivät voi olla koulutusorganisaatiolähtöisiä.

Esityksessä on annettu myös mahdollisuus: ”Opetushallitus voisi määrätä yhden tai useamman kyseisen tutkinnon osan osa-alueen pakolliseksi osaamistavoitteeksi, jos työelämän osaamistarpeet sitä edellyttävät”. Sosiaali- ja terveysalan tutkinnoissa tulee erityisesti painottaa etiikkaa yhteisten tutkinnon osien sosiaalinen ja kulttuurinen osaaminen –kokonaisuudessa. Tämän tarpeellisuus on noussut esiin vahvasti viime aikoina mm. julkaisussa

Lähietiikan lähteillä, Terveystieteiden eettisten kysymysten pohdintaa. (Tehyn julkaisusarja F 1/13)

Osaamispisteistä

Tarkoituksena on ottaa käyttöön ECVET-suositukseen perustuvat osaamispisteet ammatillisissa tutkinnoissa. Ne tulisivat korvaamaan nykyisiä opintoviikkoja. Opintoviikkojen korvaaminen on kyllä tarpeen ja kansainvälisen vertailtavuuden kannalta ECVET on luonnollinen ratkaisu. Osaamispiste on käsitteenä myös tutkintojen osaamisperusteisuutta tukeva. Se korostaa osaamista opiskelusuoritusten sijaan. Erityisesti osaamisen tunnustamiseen liittyen on myös ammatti- ja erikoisammattitutkintoihin sisällytettävä laajuusmitta. Käsitteen käyttöön ottamiseen liittyy kuitenkin vielä pohdittavia ja tarkennuksia vaativia asioita. Miten ratkaistaan osaamisen tunnustamiseen ja tunnustamiseen jo nykyisellään liittyvät lukuisat käytännön ongelmat laajuusmitan muuttuessa? Miten osaamispiste tulkitaan suhteessa korkeakoulutuksen opintopisteisiin? Ja vielä pieni käytännön kysymys: miten osaamispiste tulotisiin lyhentämään?

ECVET edellyttää, että "arvioitujen ja hyväksytyt oppimistulokset eli osaaminen tunnustetaan ja tunnustetaan kunkin maan toimivaltaisten viranomaisten toimesta...". Asia on sinänsä erittäin kannatettava ja osaamisen tunnustaminen ja tunnustaminen tulee ottaa Suomessakin täysimääräisesti käyttöön. Tosiasia kuitenkin on, että välineet, käytännöt ja menetelmät ovat vielä varsin puutteelliset ja yhdenmukaisuutta ei ole. Asian eteneminen edellyttää ehdottomasti yksiselitteistä ja käytännön tasolle menevää valtakunnallista ohjausta ja valvontaa.

Eurooppalaisessa osaamisperusteisessa viitekehyksessä on tasot kuvattu tietoina, taitoina ja pätevytenä. Suomen terveydenhuoltoalan ammatinharjoittaminen edellyttää, että ammattihenkilöllä on valvovan viranomaisen hyväksymä koulutus, pätevyys ja valmiudet. Tämä on hyvä pitää mielessä, kun koulutusaloitoksia päätöksiä tehdään.

Kielitaidosta

Kielitaitoasioihin on esityksessä tehty useita muutoksia suhteessa nykytilanteeseen. Uudessa esityksessä ei enää ole poikkeussäännöksiä. Tämä on hyvä asia. Jousto on esitetty mahdollistettavaksi viestintä- ja vuorovaikutusosaamisen yhteisessä tutkinnon kokonaisuudessa. Tässä on ehdottomasti huolehdittava, että tutkinnon suorittaneelle tulee todellisuudessa työelämän tehtävien hoitamiseen tarvittava, riittävä kielitaito!

Äidinkielenä voitaisiin opettaa suomen, ruotsin tai saamen kieltä ja "opiskelijan valinnan mukaan myös romani-, viittoma- tai muuta opiskelijan äidinkieltä". Opiskelijan valinnan varaan ja vastuulle ei voi millään koulutusaloilla jättää sitä, millaista kielitaitoa alan työtehtävissä todellisuudessa tarvitaan. Sosiaali- ja

terveysalan ammatillisten tutkintojen tulee ehdottomasti tuottaa sellainen kielitaito, että ammattihenkilö voi toimia tehtävissään siten, että asiakas-, potilas- ja työturvallisuus toteutuvat.

Esityksen vaikutusten arvioinnista

Esityksen vaikutuksia arvioitaessa on nostettu esiin mm. mahdolliset vaikutukset opetushenkilöstön määrään. Vähintään yhtä tärkeää on arvioida ja ennakoita opetushenkilöstön osaamistarpeita.

Yhteiskunnallisia vaikutuksia arvioitaessa on tuotu esiin se, että uudenlaisia osaamistarpeita syntyy toimialojen rajapinnoille. Tässä yhteydessä täytyy muistaa, mitä ammatinharjoittamissäädökset edellyttävät (esim. "hoiva-avustaja").

Vaikutuksissa on nostettu esiin myös tutkinnon osittaisen suorittamisen mahdollisuuden yhteys opiskelumotivaatioon ja arvioitu sen vähentävän opintojen keskeyttämistä. Luonnoksessa ei ole mainintaa alalle soveltuvuuden arvioinnin merkityksestä em. asioihin. Valtakunnallisten soveltuvuustestien ja valintakriteerien kehittämisen tulee edelleen olla tavoitteena. Opintojen keskeyttämisen lisäksi on yhteiskunnan kannalta merkittävää arvioida ja selvittää työpaikkojen vetovoimaisuutta. Koulutustarpeiden ennakoinnin ja ammatillisen koulutuksen kehittämisen tulee tapahtua yhdessä työelämän kehittämisen kanssa.

Luonnoksessa painotetaan yritysten ja muiden työpaikkojen osallistumista koulutuksen suunnitteluun, toteutukseen ja arviointiin, jotta ammatillinen koulutus todella vastaisi työelämän tarpeita. Asia sinänsä on tavoiteltava ja se on ollut mainintana ammatillisen koulutuksen yhteydessä jo parikymmentä vuotta. Nyt olisi tärkeää miettiä, millä resursseilla työelämän edustajat todellisuudessa tuohon työhön voivat osallistua ja tuoda esityksiä konkreettisemmalle tasolle.

Yhteenveto

Ammatillisen koulutuksen tutkintojärjestelmän kehittämistyö on edennyt hyvään suuntaan. Eriyisen hyvänä Tehy pitää alakohtaisten säädösten huomioon ottamista ammatillisen koulutuksen kehittämisessä.

Luonnoksessa on vielä korostettu tutkintojen osittaisen suorittamisen mahdollisuutta. Tehyn kanta on se, että lähtökohtana tulee aina olla alalle soveltuvuuden arviointi ja koko tutkinnon suorittaminen. Sosiaali- ja terveysalalla osittaisilla tutkinnoilla työllistyminen on suoraan kytköksissä potilas-, asiakas- ja työturvallisuuteen. Kaikilla alan ammatillisen tutkinnon suorittaneilla tulee olla sen tasoinen osaaminen, että he voivat toimia

itselleen, asiakkaille ja potilaille turvallisella tavalla sosiaali- ja terveysalan työyhteisöissä.

Ammatillisen koulutuksen yhdenmukaistaminen kautta linjan; asetustasolta tutkinnon perusteissa käytettäviin käsitteisiin, selventää tilannetta huomattavasti. Tämä on tärkeää opiskelijoiden, tutkinnon suorittajien, työelämän ohjaajien, arvioijien ja kaikkien muiden toimijoiden kannalta. Nyt on vielä kytkettävä rahoitus- ym. uudistukset tutkintojärjestelmän kehittämiseen siten, että koulutuksen järjestäminen ja tutkintojen suorittaminen ovat kaikissa vaiheissa laadukkaita ja yksilöiden oikeusturva toteutuu.

Luonnoksessa ei ole käsitelty oppisopimuskoulutukseen liittyviä erityiskysymyksiä keväällä kuulemistilaisuudessa esitetyistä perustelluista kannanotoista poiketen. Oppisopimus on koulutusmuotona sellainen, että siihen tulee ehdottomasti saada täsmennystä ja sen erityispiirteet kaikkineen tulee ottaa huomioon. Oppisopimuksella ammatillisia tutkintoja suorittavat ovat hyvin usein työpaikoilla henkilöstöksi laskettavaa työvoimaa ja opiskelijan status ei toteudu. Oppisopimuskoulutukseen liittyvien säädösten uudistaminen tulee aloittaa mahdollisimman pian.

Kokonaisuutena Tehy pitää tehtyä luonnosta hallituksen esitykseksi hyvänä ammatillisen tutkintorakenteen kehittämiseksi. Edellä luetellut yksittäiset korjausesitykset ovat tarpeen sosiaali- ja terveysalan tutkinnoissa. Tehy ja yhteistyöjäsenjärjestömme tarjoavat asiantuntemuksensa mielellään käyttöön alakohtaisia tutkintorakennepäätöksiä valmisteltaessa.

Helsingissä 27.9.2013

Rauno Vesivalo
Puheenjohtaja
Tehy ry

Kirsi Sillanpää
Johtaja
Tehy ry/ Yhteiskuntasuhteet ja kehittäminen

Lisätietoja:
Soila Nordström
koulutuspoliittinen asiantuntija
GSM 040 505 8300
soila.nordstrom@tehy.fi